

På vej mod nye oplevelser.

Irland og Wales.

Det var så Scotland, tænker jeg. Jeg sidder på ruffet for at tage det Skotske gæsteflag ned. Jeg lader det Engelske – Red Ensign blive oppe

Vi har lige forladt den lille havn i Port Ellen med kurs mod Ballycastle på den Nordirske kyst. Ud for Ballycastle ligger den lille ø Rathlin island, hvor tidevandsstrømmen løber stærkt og fra alle mulige retninger. Heldigvis har vi strømkort, og da afstanden fra Port Ellen kun er omkring 25 mil., kan vi ramme det rigtige tidspunkt ret præcist.

Fyret Rathlin Island

Det var her mellem Ballycastle og Rathlin island, Marconi lavede sine allerførste forsøg med at sende med radiobølger.

Jeg håber der er et museum om ham.

På broen møder vi en lokal sejler, der bor i sin 46 fods sejlbåd. Welcome siger han med den klingende Nordirske accent. Han giver os straks koden til porten, så vi kan komme frem og tilbage på havnen.

No I am sorry siger damen på turistkontoret, som har til huse sammen med havnekontoret. Havnefogeden er der ikke, så hun ringer straks til ham, og får at vide, at

han kommer ned på broerne senere.

På havnen er der en fiske handel, så aftensmaden står på paella med forskellige slags fisk, de havde en færdig blanding, egentlig til en eller anden engelsk ret, men pyt, det ved fiskene ikke, så de fisk vi købte blev til paella. Dejligt med noget frisk fisk.

Uden at have aftalt det med os, og vores sejlplaner, har de udskrevet folketingsvalg i Danmark. Vi har derfor kursen mod Dublin for at stemme både til EU parlamentet og folketingsvalget. På vejen gør vi bl.a stop i Bangor, som vi anløber ud på eftermiddagen. Herfra kan vi komme til Belfast. Vi vil ind og se Belfast, som man har hørt så meget om gennem tiden. Vi vil også se Titanic museet, så aftenens underholdning er

Titanic museet med White Stars sidste skib i forgrunden

at gense filmen Titanic. Efter en god nats søvn, tager vi toget til Belfast. Vi står af ved museet og går den sidste km. til en imponerende bygning, der er bygget ved den dok, hvor Titanic blev bygget. Vi går ind, og ser at billetterne koster 19£ stykket. Nå - vi lukker øjnene, og kører Visa kortet igennem maskinen. Udstillingen er imponerende. Vi får et klart billede af, hvordan skibet blev bygget. De stakkels arbejdere arbejdede 14 timer hver dag, mange blev helt døde af at banke nitter i. Larmen har været forfærdelig, derudover kunne man blive fyret for ingenting.

Bagefter gik vi ind til Belfast centrum, for at se byen, der viser sig at være en dejlig by, bestemt er et besøg værd.

Et par dage senere, blev kursen igen sat mod syd, og par stop i Glenarm, som er rigtig hyggelig og Ardglass, vi frem til Howth marina uden for Dublin.

Vi ankom ved lavvande, og ja der var lavvandet, vi mudderbunden allerede uden for selve havneindløbet, og igen lidt længere inde, mens vi ventede på, at en anden båd skulle sejle væk ved ankomst pladsen. Vi fortøjede og gik op på havnekontoret, hvor vi blev budt velkommen. Vi fik at der skulle være pawn (hummer)festival i weekenden masser af musik. Vi fik også at vide, at musikken sluttede kl 21:00, så der ville være ro om natten. For koster det 42€ i døgnnet. Så man må sige, at havnepriserne er dyrere end i Danmark. Vi har indtil videre betalt 30€ + 3€ før strøm i de fleste marinaer i Skotland, og nu 42€ incl. strøm i Irland.

Indsejlingen til Howth

efter et nåede

rørte

vide, at med

øvrigt

Efter en god nats søvn, tog vi toget til Dublin. Vi havde ringet til ambassaden, og aftalt at vi ville komme ved 10- 11 tiden. Vi kunne bare komme, fik vi at vide. Vi stod af toget ved den nærmeste station, og gik ved hjælp af telefonens GPS frem til den bygning, hvor ambassaden var. Den var ikke lige at finde. Vi havde nok forventet, at der hang et dansk flag, men nej, ambassaden er et lille kontor på 7 etage. Vi kom ind i et forkontor, hvor vi måtte stå ved skranken med den skudsikre glasrude og stemme. Der var en del skrivearbejde med at skrive navn adr. mm på op til flere kuverter til både EU valget og folketingsvalget. Ikke så meget med hemmelig afstemning her, alle ambassade folkene -3 var der i alt, kunne se, hvad vi stemte, men de vendte pænt ryggen til. Vi fik stemt og gik nu mod city af Dublin. Vi gik rundt og så på byen. Da vi sidst på eftermiddagen var tilbage på båden, så vi på telefonen, at vi havde gået over 15 km. rundt i Dublin. En tur ud af havnemolen afslørede, at der var hele 4 fiskebutikker og lige så mange fiskerestauranter. Vi fandt en der havde friske jomfruummerhaler. Vi købte et kilo for 12€, de var både gode og billige. Til gengæld er vin dyr i Irland. Men friske jomfruummere og en god flaske vin er nu ikke at foragte. Det kneb med at vi kunne spise op.

Næste dags sejlads blev meget lang – hele 8 Nm. Vi skulle nemlig bare til Dun Laoghaire, hvor der er en udstyrsbutik. Vi kom til en stor marine, og gik en tur rundt i en hyggelig by, men en hel anden slags by end Howth. Jeg får en snak med både havnefogeden, der er utrolig hjælpsom, og sælger Camping gaz til 27€ (vi gav 40€ i Skotland), og en snak med nabobåden omkring den havtomme havn. De fortalte begge en historie om, hvordan mange Irere måtte sælge deres båd under krisen, og Irland først nu var begyndt at komme sig over den økonomiske krise.

Vi satte kurs mod Wales, landet med de umulige bynavne, for igen at mødes med vores Skotske venner i byen Pwllheli, en havn vi aldrig var kommet til, hvis vi ikke skulle mødes igen. Det bliver en fin natsejlad på tværs af det Irske hav. Vi skal mødes ved nogle moorings et par sømil fra byen. Vi runder en pynt et par timer før, vi er fremme, på et, i forhold til tidevandstrøm, dårligt tidspunkt. Båden kastes noget rundt, og selv om vi sejler godt 7 kn, gennem vandet, sejler vi kun 1,7 kn over grunden. Stævnen peger lige på en klippeø, som bare ligger få hundrede meter fremme, det ser truende ud, men GPSen siger, at vi er på ret kurs. Det tror vi på, og efter at have ræset af sted med 1,7 kn. er vi igennem. Søkortet viste, at der skulle være uroligt vand, og det havde det fuldstændig ret i.

Vi lagde til på siden af Skotternes båd og så gik snakken igen. Vi fik endelig vores Snufferpose, som vi havde bestilt allerede i Inverness, og som skotterne havde hentet og taget med til os. Efter en dejlig nat ved moringen, der var gratis, sejlede vi ind i Pwllheli havn, der viste sig at være rigtig hyggelig.

Well done sagde Lesley og Andy, som skotterne hedder, da vi har nået toppen af det 1000 m høje bjerg Snowdon. De er begge meget til bjergbestigning, og klatre flere gange om ugen vinteren igennem. Så selv om pulsen kom op nogle steder, synes de åbenbart, det var godt gået, at sådan nogle fra det flade land Danmark kunne følge dem på turen op. Der går en togbane derop, det er så stejlt, at der ligger en tandskinne mellem sporene, som toget klatre sig op af, imponerende. Til gengæld koster en enkeltbillet

Toget på vej til toppen

Udsigt fra toppen

27£. Der er et cafeteria på toppen hvor vi kunne spise vores medbragte mad, inden turen igen gik ned af en anden vej. Nede igen kom vi 20 min for sent til bussen og måtte vente ved vejsiden i 2 timer, inden bussen kom og kørte os til Caernarfon Castle, hvor vi fandt en hyggelig restaurant i byen. Vi fik en god middag og et par pint Guinness, inden vi tog den sidste bus tilbage til havnen. Lesley og Andy er aktive mennesker, så næste dag var vi igen på tur, denne gang skulle vi besøge Harlech castle. Vi tog toget og fik en fin tur

gennem det Walisiske landskab. Lesley og Andy har et Skotsk pensionist kort, så de kører gratis med toget og kommer gratis ind på borgen, mens vi andre pænt må betale for både tog og entre. Et par timer senere havde vi set, hvad der var at se og fik en dejlig lokal is, mens vi ventede på toget.

Det ryger - det ryger råber Susanne. Vi er på vej til Milford haven Jeg har lige tændt lanterne og gået til ro, da Susanne kommer farende. Jeg får slukket for lanterne. Det viser sig at agterlanteren var begyndt at smelte, og der løb flydende plastik ned af agterspejlet, så det ser ikke kønt ud længere. Det bliver nok svært af få væk igen. Alle vores lanterner er af LED typen, så der var nok en kortslutning i elektronikken. Vi har også en trefarvet lanterne i mastetoppen, og selvom det ikke giver korrekt lanterneføring, når vi sejler for motor, tændte jeg den, da jeg mener, det er bedre end ingen lanterneføring.

Stanken af smeltet plastik forsvandt ud på natten. Næste morgen sejler vi ind i Milford Haven, der har en sluse i indsejlingen, så man skal lige ramme tidevandet. By og havn er ikke specielt spændende. Da vi kommer op på havnekontoret er pakken, vi tidligere havde bestilt der – dejligt.

Planer er til for at ændres. Inden vi tog hjemmefra var planen, at vi ville krydse Biscayen fra Cork i Irland, og nu har vi lige pludselig kurs mod Isles of Scilly. Vi har fået at vide, at de skulle være meget flotte. Så efter

Dinghy ponton Isles og Scilly

endnu en nats sejlads, sejler vi ind i St. Mary's Pool. Kl. ca. 8 om morgenen og efter at have fortøjet til en mooring går vi seng. 10 min efter banker det på båden. Det er havnefogeden, der vil have penge. Øv op igen, men en flink havnefoged, jeg betaler og tørner ind igen for at få nogle timers søvn. Selv om det er relativt roligt med kun 15 kn vind, står der alligevel en del dønninger ind i havnen. Vi pumper gummibåden op, og sejler ind til dinghy pontonen for at se byen, der er rigtig hyggelig. Desværre viser det sig, at der lige nu er et vejrvindue over Biscayen, godt nok med vind fra syd, men næsten ingen af den. Til gengæld ser det ud til, at der

om nogle dage vil komme et lavtryk med kraftig vind ind over den nordlige del af Biscayen. Vi beslutter at starte vores tur over Biscayen næste dag. Vi sejler tilbage til båden. Vel om bord igen ser vi pludselig at spidsen af gummibåden er flad. Det viser sig, at der er en revne på et par cm i det forreste luftkammer, vi har ramt et spidst hjørne på badeplatformen, da vi kom tilbage pga. den urolige sø. Vi får tanket diesel og næste morgen kl 8:30 kaster vi fortøjningerne. Et par timer senere har vi passeret Bishop rock, Red Union gæsteflaget ryger ned, forude venter den berygtede Biscayen, det er den 30 maj 2019.

Fyret på Bishop Rock

Solen skinner, det er et par og tyve grader, og vi sidder på en plads med levende musik boder og en masse mennesker. Vi sidder og nyder en kold øl på en plads nær havnen i A Coruna. Det er tre en halv dag siden, vi forlod Scilly islands. Vi er for et par timer siden ankommet efter at have overvundet Biscayen – ja megen kamp blev det nu ikke til, halvdelen af tiden var for motor, da der stort set ikke var nogen vind, og den smule der var, kom fra syd, nå man skal ikke klage over for lidt vind. Vi havde en fin tur, dønningerne var små kun 1 – 1½ m og pga.

vinden var der næsten ingen sø, så vi kunne kikke ned i et roligt dybt blå hav. Vi så også et par delfiner, og en enkelt grindehval på turen over. Vi mødte også en del fiskebåde, hvoraf en kom rigtig tæt på. Han havde ikke ret meget lys på, og han havde ikke tændt sin AIS, så jeg havde ikke spottet ham, før han var forbi. Sjovt nok tændte han kort tid efter sin AIS. Så bortset fra det, var det en rolig tur.

Curona er kendt for sine glasfacader